

Esė

Man patinka pavasaris

Pavasaris - nuostabus metų laikas. Auga žolė, gražiausios gėlės. Pavasarį atgimsta gamta: po žiemos miego keliasi meškos, upeliai pralaužia ledus ir toliau teka savo vaga. Saulė ir vėl šildo mus nuostabiais spinduliais.

Pavasarij atgimsta bitės, nors jos man ir nelabai patinka, bet be jų nebūtų ir medaus. Uodai, apie juos net nereikia sakyti. Sunku, gal ir neįmanoma rasti žmogaus, kuriam jie patiktų.

Jūra, šylantis oras ir maloniai atgaivinantis pavasario vėjelis. Jūros vanduo pavasario pradžioje dar šaltas, bet linksma pabraidžioti šaltame vandenyje, pasiklausyti bangų ošimo, paukščių čiulbėjimo ir su tau brangiais žmonėmis gerai praleisti laiką.

Šis metų laikas dar nuostabus tuo, kad ilgėja dienos, trumpėja naktys. Atgimsta laukai, pilni gėlių ar pasėtų javų.

Pavasaris tuo ir nuostabus: atgimstančia gamta, nuostabiais garsais, paukščių giesmėmis. Dėl to jis man taip ir patinka.

Autorius Almantas Naujokaitis, 7b klasės mokinys

Esė

Knyga – mano įkvėpimas

Knygos... Visi vis kalba apie jas: ir gerai, ir blogai, ir liaupsina, ir peikia. Dauguma jaunesnio amžiaus žmonių žegnojasi nuo knygų, kaip velnias nuo kryžiaus, o vyresnėliai liūliuoja jas kaip mažus vaikelius.

Mano nuomonė apie knygas yra labai gera. Nors dauguma sako, kad jos neįdomios, aš, paėmusi knygą į rankas, negaliu akių atplėšti nuo veikslių sūkurio, neįtikėtinų aprašymų ar širdį nuraminusios, o gal net sudaužusios pabaigos. Bet tai tik keletas iš knygos privalumų.

Pažvelkime į gatvę, mūsų visuomenėje gyvenančius piliečius. Iš jų kalbos, bendravimo iš karto suprasi, ar šis žmogus yra apsiskaitęs, ar knygų mylėtojas, ar tik savo siaurame akiratyje kiūksantis gyventojas. Kuo daugiau apsiskaičiusių žmonių, tuo gražesnė šalis. Knyga įkvepia kurti, statyti, mąstyti.

Ar knyga tikrai įkvepia? Taip, ji turbūt mano didžiausias įkvėpimo šaltinis. Kodėl? Turbūt šio klausimo gali klausti tik mažai apsiskaitęs žmogus. Skirtingų autorių knygos, skirtingi siužetai, skirtingos mintys ir suvokimas. Tai įkvepia mane atsimerkti, pamatyti nematomus dalykus. Įkvepia mąstyti iš kitos perspektyvos, suprasti nesuprantamus dalykus, pagalvoti apie tai, apie ką niekada nepagalvočiau. Knyga įkvepia, nes turi savos magijos, savasties, kurios niekada nėra su žiburiu niekur kitur nerasi.

Autorė Ieva Kadagytė, 7a klasės mokinė

Esė

Man patinka pavasaris

Žiema yra kalėjimas gamtai, saulei ir jausmams. Šaltis priverčia tave tūnoti kambaryje susirietus į kamuoliuką. Bet vieną dieną sniegas ištirpsta ir tada ateina pavasaris. Nepaisant to, kad tavo kojos kiaurai šlapios, o gatvės tiesiog skęsta, vis tiek išeini į lauką pasižiūrėti tų pirmųjų šiltųjų saulės spindulių.

Nežinau kodėl, bet pirmasis dalykas, apie ką aš pagalvoju, yra: „Ką aš rengsiuos?“. Tada vaikštai po prekybos centrus, nes nori nusipirkti paprastą berankovę palaidinukę. Visur kabo reklamos su užrašais. Naujos kolekcijos, nuolaidos – rūbų pilna, bet vis tiek nerandi to, ko reikia. Galiausiai grįžti namo nieko nepešęs arba, atvirkščiai, iš tavęs nieko nepešė. Tada išraūsi balkone du maišus, pilnus skarmalų, ir nustembi, kiek daug tų rūbų turi ir net neverta valkiotis po tas parduotuves.

Ateina šiltos dienos, jausmai ir gamta atgimsta. Norisi tik šypsotis, dūkti ir degintis saulėje. Bet tada supranti, kad gamta pabunda padovanodama ne itin malonių staigmenų... Nes kai vakare virš tavęs pasirodo uodų debesis, pagalvoji, kad gal kartais geriau tūnoti kambaryje susirietus į kamuoliuką.

Autorė Kristė Blažiūnaitė, 7a klasės mokinė

Esė

Mama – pats svarbiausias žmogus gyvenime

Aš myliu savo mamą. Nors ji yra senų pažiūrų, jos nuomonė dažnai nesutampa su mano nuomone arba visada eina man iš paskos kartodama: „Susitvarkyk kambarį!“, „Ar pavargei?“, „Ar padarei namų darbus?“. Kad ir kaip erzintų jos pastebėjimai, vėliau, kai pergalvoju, gailiuosi, kad susipykau su ja. Nežinau, kodėl tada taip jaučiuosi. Turbūt dėl to, kad aš ją labai branginu. Na taip, net neįsivaizduoju jos neturėti. Juk jos vieninteliai, ypatingi apkabinimai niekada man neatsibos, jos balsas, kuris man mažai dainuodavo daineles, net ir dabar, kai man labai sunku, mama ateina, apkabina ir tuo pačiu balsu niūniuoja. Kiekvienas jos prisilietimas atpalaiduoja, nes tu žinai, kad esi saugus. Jos kvapas mane guodžia, kai mamos nebūna šalia, jaučiuosi, lyg ji būtų su manimi.

Mama yra tas žmogus, kuriame gyvena tarsi dar keli žmonės. Ji yra tavo draugė, kuri išklauso visų tavo problemų, ji tavo mokytoja, kuri tave išmoko daug dalykų, išaiškina tai, ko nesupratai pamokose. Ji yra nuolatos besiaukojantis žmogus: aukoja savo laiką, kad tau padėtų paruošti kokį projektinį darbą, arba kai sergi, ji jaudinasi dėl tavęs, ar tau viskas bus gerai ar ne. O dažniausiai to vaikai nesuvokia. Taip, man mama yra pats svarbiausias žmogus pasaulyje.

Bet ar visi taip mano? Ne. Nes išgirdę žodį „mama“, iškart įsivaizduojame tą, kuri mus pagimdė, o aš manau, kad „mama“ turime vadinti tas, kurios stengiasi dėl jūsų, kurios myli, brangina, jaudinasi. Tiesiog tas, kurios elgiasi kaip tikros mamos su jumis.

Autorė Laura Marangos, 7b klasės mokinė

Esė

Knyga – mano atgaiva

Skaityti išmokstame anksti ir tada nusprendžiame, ar tai mums patinka ar ne. Jeigu nepatinka, skaitymas tampa kankyne, bet jeigu patinka, tai tampa atgaiva, knyga tampa ta vieta ir pasauliu, kur galime atsipalaiduoti.

Atsivertę geros knygos pradžia, atsiduriame kitame nuostabiame pasaulyje. Jeigu skaitai fantastinę ar knygą apie praeitį, pirmiausia reikia suprasti, koks tas pasaulis. Tada susipažįsti su veikėjais, su jų charakteriais. Apsipratęs su šiais dalykais jau gali įsijausti į knygą, užsimiršti, nes, susitapatinęs su veikėjais, gali atsipalaiduoti. Kai įsijauti skaitydamas apie jų problemas, rūpesčius, užmiršti savus. Kartu su jais verki ir džiaugiesi.

Knyga yra išminties lobynas, nes keliaujant veikėjams, tu tarsi keliauji kartu ir pamatai naujas šalis. Jiems kažką išmokus ir tu tą dalyką perpranti. Knygos skatina mąstyti, domėtis, svajoti, kurti, lavina fantaziją.

Knygelės saugo milijonus istorijų, jas atsivertę tampame keliautojais, burtininkais, mokslininkais, tyrinėtojais, filosofais ir viskuo, kas įmanoma ar net neįmanoma. Tampame kitais žmonėmis ir atsitraukiame nuo savo gyvenimo rutinos. Patenkame kitur ir atsipalaiduojame.

Autorė Lilija Pociūtė, 7a klasės mokinė

Esė

Kelionės – atgaiva sielai

Mano nuomone, kelionės yra geriausias gyvenimo etapas. Pavyzdžiui, aš be kelionių neišgyvenčiau. Greičiausiai išprotėčiau uždaryta tarp keturių sienų.

Dar dabar prisimenu savo pirmąją kelionę. Man nebuvo net trejų metų. Pirmą kartą važiauvau autobusu pas pusseseres į Čekiją. Kelionė truko dvidešimt penkias valandas. Kai buvau tokia mažytė, mane tokia kelionė labai išvargino, miegojau pusę kelio, o kitą pusę tiesiog gulėjau arba stebėjau autobuse esančius žmones.

Per paskutinę kelionę autobusu buvau šiek tiek paaugusi. Tada galėjau stebėti ilgiau pro langą. Tą dieną lijo ir žaibavo, turbūt nuo tos dienos pradėjau grožėtis ir nebebijoti žaibų. Daug laiko praleidau žiūrėdama pro langą.

Dabar kelionės man labiau patinka nei vaikystėje, ir tai suprantama. Kai buvau maža, ne tiek daug vertinau gamtos grožį kaip dabar. Jau septynerius metus keliaujame automobiliu. Kelionės į Čekiją trunka maždaug keturiolika valandų. Dažniausiai visą tą laiką žiūriu pro langą, tai labai atpalaiduoja.

Pasiekus tikslą, siela savaimė atsigauna, po kelionės pailsėjusi jaučiuosi lyg naujai gimusi. Tos vietos Čekijoje man labai pažįstamos, bet jas pamačiusi iš naujo, jaučiuosi lyg pirmą kartą ten būčiau. Smagu pabendrauti būna ir su vietiniais, visi labai draugiški bei visada šypsosi! Kur bevažiuočiau, jaučiuosi lyg mažas vaikas, pamatęs saldinių namelį. Norisi tyrinėti aplinką, geriau ją pažinti. Mano sielai tai tikra atgaiva.

Dabar dar atsimenu, kai su pusseserėmis ėjome pasivaikščioti. Gyvenome netoli Vokietijos sienos, tai buvo įprasta matyti automobilius su vokiškais numeriais. Kai truputį pavargome vaikščioti, pažiūrėjusios į laikrodį supratome, kad vaikščiojome apie penkias valandas. Nuėjome prie artimiausio stendo su žemėlapiu, kad pažiūrėtumėme, kurioje vietoje esame. Pasirodo, buvome gerokai paėjusios nuo Vokietijos sienos, nežinojome, reikia juoktis ar verksti.

Tokių nuotykių būta daug ir tikiu, kad jų bus dar daugiau. Labiausiai dėl to ir mėgstu keliones.

Autorė Milana Markevičiūtė, 7b klasės mokinė

Esė

Mama – pats svarbiausias žmogus gyvenime

Mama - svarbiausias žmogus. Kodėl? Gal todėl, kad ji tave maitina, saugoja, augina, padeda mokytis, išmokė, kaip reikia užsirišti batus, davė patarimų.

Tu esi prisirišęs prie mamos, kaip ką tik gimęs naujagimis. Be mamos tu nežinotum, kaip reikia mylėti, nes mama buvo pati pirmoji, kuri tave apkabino, pabučiavo, paguodė, kai tau buvo sunku, padėjo pačiose sunkiausiose situacijose, iš mamos tu semiesi patirties, pavyzdžiui, išmoksti gaminti maistą, išmoksti laikytis tvarkos, mokaisi iš jos klaidų, taip pat iš savųjų, bet pirmiausia išklausai savo mamos patarimų, ką padarei gerai, o ką padarei blogai.

Jeigu netektum savo mamos, tu jaustumėis tuščias, lyg kažkas būtų išplėšęs širdį tau iš krūtinės. Susipykęs su savo mama jau jautiesi blogai, apgalvoji, ką padarei blogai, pagalvoji, ar ją įskaudinai, ar ji tau atleis, bet po kiek laiko susitaikote ir vėl viskas būna gerai.

Todėl nesipyk su savo mama, klausyk jos, saugok ją, kaip ji saugo tave, ir stenkis jos neįskaudinti ir jos neprarasti.

Autorė Raminta Nagrockytė, 7b klasės mokinė

Esė

Man patinka pavasaris

Pavasaris - tai kažkas nuostabaus mano ir kitų žmonių gyvenime.

Pavasaris – kai tirpsta paskutinytis sniegas, gėlių žiedai bunda ir stebi saulę, visa gamta atgyja, žolytė kalasi į viršų, medžiai vėl pasipuošia žaliaisiais lapais, džiaugdamiesi pavasariu čiulba paukšteliai.

Pavasarij rytais atsikeliu lengviau, nereikia slėptis po antklode nuo šaltos žiemos. Tėveliai irgi jau ankstyvi: geria kavą ir mėgaujasi saulutės spinduliais, klausosi paukščių dainelių ir supranta, kad pagaliau atėjo pavasaris. Kačiukas Rainius išbėgo į kiemelį palakstyti, močiutė laistyti gėlyčių, o senelis išėjo savo pavasario darbų atlikti: kur lizdelį prikalti, kur medelį pasodinti, kur daržoves užauginti.

Bet pavasarij ne tik žmonės pradeda darbus, bunda ir gyvūnai, ieškosi maisto, džiaugiasi saulės spinduliais, kuriasi sau namelius.

Aš labai myliu pavasarij, man tai lyg pabudimas iš žiemos šalčio, tamsos ir blogų orų. Pavasarij aš gimiau, tai gal dar ir dėl to man jis taip patinka. Tai kaip nauja pradžia man, gamtai, gyvūnams ir visiems.

Autorė Diana Grigorjeva, 7a klasės mokinė

Esė

Mama – pats svarbiausias žmogus gyvenime

Frazei – *mama svarbiausias žmogus gyvenime* - manau, pritartų visi. Kiekvienai, net ir pačiai griežčiausiai ar nelaimingiausiai, mamai širdy lyg įdiegta sistema, kurios paskirtis – mylėti, branginti, saugoti, užjausti. Rodos, kad tik prie jų vaikai gali būti ramūs ir saugūs. Motina – tai turbūt vienas gražiausių žodžių (po žodžio „meilė“, kuris taip pat susijęs su mama). Tai žodis, kurį aš įsivaizduoju kaip gėles, šilumą, gėrį. Tačiau stereotipu tapęs teiginys, jog mama pati svarbiausia, mane glumina tėčio atžvilgiu. Juk jei ne tėtis, mūsų čia ir nebūtų. Nežinau kaip kitų, bet mano tėtis man taip pat svarbiausias gyvenime. Kaip bebūtų keista, jis mane išmokė rišti kasas. Juk tėtis sūpuodavo mane ant rankų, nunešdavo miegančią į lovą. Tėtis buvo tas, kuris išmokė surišti batų raištelius, išlankstyti laivelį. Todėl manau, jog tėčio neturėtume nuvertinti ir kurti kvailus mitus, jog tik mamos būna tokios rūpestingos ir geros.

Autorė Rugilė Malakauskytė, 7a klasės mokinė